

zboží své živnosti, byl by se jistě dopustil přestupku § 59 odst. 2 živn. ř. Leč st-l popíral v řízení správním a popírá i ve stížnosti, že by byl soukromé osoby navštěvoval a takto u nich objednávky vyhledával, a tvrdil, že navštěvuje určitá místa mimo své stanoviště, najímá si pokoje v hotelu, tam předměty své výroby vystavuje, předvádí a objednávky od osob, které jej v hotelu vyhledaly, přijímá. S touto obhajobou souhlasí i výsledek konaného šetření, jímž bylo zjištěno, že syn st-lův dne 25. června 1931 po celý den přijímal objednávky a míry na kýlní pasy v hotelu od zákazníků, kteří na inserát uveřejněný v místním časopise v dosti velkém počtu do hotelu k němu přicházeli.

Ale pak nevyhledával st-l za řečeným účelem soukromé osoby a chybí tu podstatný znak skutkové podstaty přestupku st-li za vinu kladeného, t. j. vyhledávání objednávek u jednotlivých soukromých osob čili navštěvování těchto osob za tím účelem, aby u nich získal objednávku.

Nař. rozhodnutí, jež jest vybudováno na nesprávném výkladu § 59 odst. 2 živn. ř., bylo proto zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.114.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: Od okamžiku doručení platebního rozkazu na daň z příjmu (důchodovou), v němž základ daňový byl stanoven částkou, vylučující válečného poškozence se zřetelem na § 2 zák. o vál. poškozenecích z nároku na důchod, není vál. poškozenec důchod dále pobírající v dobré víře po rozumu § 31 odst. 3 zák. č. 133/30 Sb., jestliže podle § 31 odst. 2 neoznámí úřadu důchod poukazujícím, z jakého základu byl zdaněn; kryje-li se základ ten se skutečným příjmem či nikoliv, je tu lhostejno.

(Nález ze dne 6. listopadu 1935 č. 4737/34.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 11.777/35, 11.968/35, 7841/29 a j.

V ě c: Matěj M. v D. proti ministerstvu sociální péče o vrácení přelátku invalidní renty.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem ze 7. června 1933 předepsal zemský úřad pro péči o vál. poškozence v Brně Matěji M. k náhradě neprávem přijaté zaopatřovací požitky 2.342 Kč a výrok ten odůvodnil takto: »Tento přeběrek zaopatřovacích požitků vznikl za dobu od 1. května 1920 do 30. září 1924, a to z důvodů uvedených již ve zdejším pravoplatném výměru z 23. července 1926. Povinnost přeběrek nahradit vyplývá z ustanovení odst. 2 § 31 zák. č. 142/20 Sb. ve znění zák. č. 39/22 Sb. a 133/30 Sb. Podle odst. 3 § 31 zák. č. 133/30 Sb. jest tento přeběrek starší tří let od doručení tohoto výměru, a nelze Vám přiznati výhody cit. odst. 3 § 31 zák. č. 133/30 Sb., poněvadž jste neučinil zadost ohlašovací povinnosti odst. 2 § 31 a pobíral jste požitky, ačkoliv jste si musil býti vědom toho,

že Vám nepřísluší pro vyšší příjem z hospodářství. Uvedené požitky nepřijal jste tedy v dobré víře a proto jste povinen je vrátiti.»

Výměrem z 12. října 1933 prohlásilo min. soc. péče ke stížnosti Matěje M., že neshledává důvodu, aby tento výměr měnilo, ježto okolnost, že strana neohlásila řádně příslušných změn, majících vliv na důchod, nenasvědčuje tomu, že by byla přijala důchod v dobré víře a nelze proto vytýkati zem. úřadu jako nezákonný postup, když podle ustanovení § 31 odst. 2 a 3 zák. o požitcích vál. poškozců ve znění zák. č. 133/30 Sb. a podle vlád. nař. č. 87/1932 Sb. předepsal shora uvedený přeplatek k náhradě.

O stížnosti, do tohoto rozhodnutí podané, uvažil nss toto:

Stížnost, jak patrně z jejích vývodů, souhlasí s názorem žal. úřadu, který ostatně je i ve shodě s názorem vysloveným nss-em v nář. Boh. A 11.777/35, že dobrá víra ve smyslu § 31 odst. 3 zák. č. 133/30 Sb. není dána, když důchodce nesplnil ohlašovací povinnost, uloženou mu §em 31 odst. 2 zák. č. 142/20 Sb. Stížnost tvrdí jen, že st-l nebyl si v rozhodných letech, v nichž požadovaný přeběrek vznikl, nikdy toho vědom, že v poměrech jeho nastala změna, jež dotýkala se podmínek, za kterých důchod byl mu přiznán a vyměřen. Dovozuje, že st-l nikdy nevěděl, že příjmy z jeho zemědělského hospodářství přesahovaly hranici, stanovenou v § 2 zák. o požitcích vál. poškozců, takže nevěděl a nemohl vědět, že je ke hlášení nějaké změny povinen. Na tom nemohlo ničeho změnit, že berní správa předpisovala daň z vyššího základu, než který dle § 2 zák. o požitcích vál. poškozců st-le ještě k pobírání důchodu opravňoval, ježto berní správou přijatý základ se při zemědělství pravidelně se skutečným příjmem nekryje. Ostatně i onen berní správou stanovený základ jen málo přesahoval hranici příjmů, stanovenou v § 2 zák. o požitcích vál. poškozců, takže st-l mohl se domnívati, že vyplácený důchod mu právem náleží a tedy byl v dobré víře. Stížnost vytýká, že žal. úřad v nář. rozhodnutí k těmto skutečnostem, na něž bylo poukázáno již v odvolání, nepřihlédl a k nim nezaujal stanoviska. O námitkách těch bylo uvaženo:

Žal. úřad odepřel st-li přiznati dobrou víru proto, že neohlásil řádně příslušných změn, majících vliv na důchod. Není pochyby, že měl na mysli změny v příjmech st-lových a stížnost tak také nář. rozhodnutí pochopila. Ježto jde o přeběrek za dobu od 1. května 1920 až do 30. září 1924, je rozhodno, jaký příjem měl st-l v letech 1919 až 1923, a zda příjem ten hranici v § 2 zák. o požitcích vál. poškozců uvedenou přesahoval, a st-l byl, či při náležité pozornosti mohl si býti vědom toho, že tomu tak je. Neboť jen pak lze právem říci, že zanedbal ohlašovací povinnost v § 31 mu uloženou.

Nss judikuje ustáleně, že příjmem ve smyslu § 2 cit. zák. se rozumí příjem, tvořící základ pro ukládání daně z příjmu — nyní důchodové —, a že úřad, rozhodující o nároku na důchod vál. poškozence, je oprávněn, byla-li daň z příjmu, resp. důchodová vál. poškozenci již l. stolicí předepsána, vycházeti od příjmu, který byl základem tohoto předpisu, třeba by příslušný platební rozkaz nenabyl ještě právní moci. Z toho však pro

otázku dobré víry vál. poškozenec vyplývá, že, byl-li mu doručen platební rozkaz na daň z příjmu — nyní důchodovou —, v němž základ daňový stanoven byl obnosem tak vysokým, že vylučuje vál. poškozenec se zřetelem na § 2 zák. o požitcích vál. poškozeneců z nároku na důchod, je povinen zem. úřadu pro vál. poškozenec skutečnost tu sdělit a není vál. poškozenec, důchod dále pobírající, od okamžiku doručení platebního rozkazu dále v dobré víře, jestliže úřadu důchod poukazujícím neoznámí, z jakého základu byl zdaněn. Neboť od doručení platebního rozkazu musel si vál. poškozenec býti vědom toho, že to, co podle § 2 zák. o požitcích vál. poškozeneců a prov. nařízení k němu je pokládati za příjem, přesahuje hranici příjmu, za kterého zákon nárok na důchod přiznává. Kryje-li se základ ten se skutečným příjmem či nikoli, je lhostejno, poněvadž dle svrchu řečeného onen základ zdanění je právě příjmem, o němž mluví § 2 cit. zákona. Nelze proto přisvědčiti stížnosti, že by pro otázku dobré víry bylo lhostejno, z jakého základu byl vál. poškozenec zdaněn.

Pokud vál. poškozenec plat. rozkazu na daň z příjmu — nyní důchodovou — nedostal, je ovšem rozhodné, zda si byl, po případě při náležité pozornosti mohl býti vědom toho, že v jeho příjmech nastala změna, mající vliv na další vyplácení přiznaného mu důchodu. O tom musí si rozhodující úřad utvořit úsudek a uvést v rozhodnutí skutečnosti úsudek ten logicky opodstatňující.

Žal. úřad uvádí v nař. rozhodnutí jediné, že okolnost, že strana neohlásila řádně změn, majících vliv na důchod, nenasvědčuje tomu, že přijala důchod v dobré víře. Z tohoto odůvodnění ovšem není patrné, z jakých skutečností žal. úřad dospěl k závěru, že st-l byl neb musel si býti vědom změn ve svých příjmech, ačkoli tento již v odvolání tvrdil, že o žádné změně poměrů, jež by měla vliv na jeho důchod, nevěděl. Shledal proto nss, že nař. rozhodnutí trpí vadou, neúplným odůvodněním. Vada ta je vadou podstatnou, ježto ztěžuje se jí straně obrana a znemožňuje se nss-u přezkoumání výroku, jímž st-li byla odepřena dobrá víra, od něhož závisí zákonitost nař. rozhodnutí.

Č. 12.115.

Vodní právo. — Policejní trestní právo: I. Subjektem deliktu ve vodoprávním policejním trestním řízení může být jen osoba fysická a nemůže proto za překročení vodního oprávnění být stíhán nefysický jeho nositel (veř. obch. společnost). — II. Odsuzující trestní nález není zákonným předpokladem pro odstranění svémocné novoty ve smyslu § 72 vod. zák. čes.

(Nález ze dne 6. listopadu 1935 č. 5322/34.)

Prejudikatura: srov. ad I.: Budw. A 6158/1908, ad II.: Budw. A 5743/1908.

Věc: Firma Jan L. & synové v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek vodního zákona.